

varmehjælpen til pensionister, billigere arbejdsløshedsforsikring, flere penge til universiteterne, fjernelse af deltagerbetaling på social- og sundhedsuddannelserne, nedsat deltagerbetaling på voksenuddannelsescentrene m.m.

Ministeren påpeger selv i et notat af 5. november 2000, at finansloven for 2001 som følge af de indgåede aftaler med partierne og regeringens ændringsforslag vil betyde »en behersket lempelse af finanspolitikken i forhold til finanslovsforslaget fra august«.

Forud for folkeafstemningen om euroen den 28. september 2000 lød der imidlertid helt andre toner fra regeringen. Dengang var signalet, at et nej til euroen ville betyde finanspolitiske stramninger og hårdere økonomiske tider for den danske befolkning. Nu, efter at befolkningen har sagt klart nej til euroen, lempes regeringen imidlertid på den finanspolitik, man lagde frem i august, og som angivelig forudsatte et ja til euroen. Det kræver unægtelig en forklaring.

Frank Dahlgaard (UP):

Finansministeren fremsatte sit forslag til finanslov for næste år i august måned og betonedede, at det var et forslag fra regeringen, som var fremsat under forudsætning af, at det blev et ja ved folkeafstemningen om euroen. Og forud for afstemningen sagde finansministeren, at skulle det gå hen og blive et nej, var det en alvorlig situation, og så måtte man regne med, at der kom en stramning af finansloven.

Det blev et nej, og nu har vi oplevet, at regeringen og finansministeren har indgået en finanslovaftale med venstrefløjens, som indebærer en lempelse af det finanslovsforslag, som byggede på et ja. Hvordan i alverden kan det gå til?

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Jeg vil meget gerne have det præcise citat, som hr. Frank Dahlgaard mener at kunne bruge om, hvad jeg har sagt.

Når man skal fastlægge, hvad der er en forsvarelig økonomisk politik, så er der mange forhold, der indgår, og der er mange forhold, der ændrer sig. Og jeg har sådan set redegjort krystalklart for i forbindelse med præsentationen af finanslovaftalerne, hvorfor jeg mener, at det resultat, der nu er færdigforhandlet i den givne situation og med de andre ting, der har udviklet sig med renten og især energipriserne, er en forsvarelig stram økonomisk politik.

Men jeg har også sagt – og det har de partier, der er gået med i aftalerne tilsluttet sig – at man

må være rede til at lave nødvendige opstramninger, hvis nogle af de grundlæggende forhold, vi nu opererer ud fra, ændrer sig dramatisk. Det er sagen.

Så vil jeg godt for en omhyggeligheds skyld sige – for ikke at komme til at bidrage unødigt til hr. Frank Dahlgaards propagandafelttog – at det, jeg har sagt om virkningerne af et nej til euroen, ikke er noget, der kan knyttes an til et enkelt års finanslov eller et enkelt års renteudvikling. Det er spørgsmålet om, at jeg stadig væk og uforandret er af den opfattelse, at det danske samfund over en længere periode ville få en lavere rente og en lidt kraftigere velstandsudvikling ved at have sagt ja end ved at have sagt nej.

Det kan man ikke afgøre noget som helst modsat af. Man kan heller ikke sige, at vi ikke kan blive nødt til at lave finanspolitiske stramninger, som vi af andre grunde synes var uønskede, fordi der på et tidspunkt kommer spekulation mod den danske krone. En risiko, som vi kunne have bragt os fri af ved at sige ja.

Frank Dahlgaard (UP):

Tak for svaret. Det var bare ikke det indtryk, jeg fik i dagene op til folkeafstemningen – sammen med 5,3 millioner andre mennesker, tror jeg – hvor finansministeren sammen med den øvrige regering klart signalerede, at et nej bragte Danmark, dansk økonomi og dansk erhvervsliv i en alvorlig situation.

Når finansministeren sagde, at det kunne betyde en stramning af statsfinanserne, så blev det udlagt i pressen og offentligheden, som om det ville være den finanslov, der lå på bordet og gælder for næste år.

Det har finansministeren ikke forsøgt at korrigere på nogen måde, i hvert fald ikke før i dag. Derfor er det da godt, at vi får forklaringen. Men vil finansministeren ikke medgive, at han var med til – en lille smule, bare en lille smule – at skabe et billede, der var mørkere, end der var grund til. Et billede af en dansk økonomi, der ville komme ud i problemer, et erhvervsliv, der ville have problemer, hvis det blev et nej til euroen. Det blev det jo, og der er jo ikke nogen som helst problemer.

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Nej. Jeg vil ikke i nogen som helst mindste måde bekræfte hr. Frank Dahlgaards forsøg på at udlægge hverken, hvad der er virkeligheden, eller hvad der har været mine synspunkter.